

ČAJ

Pro chvíle pohody

PROSINEC 2013

Časopis Autorů Jičínska

Blues o poraněných hvězdách

(úryvek)

Rozkrojila jsem oblohu
nožem ze švédské oceli.
Komu tím řezem pomohu?
Snad hvězdám – aby viděly
nás dva.

Jitka BŘEZKOVÁ

87

Vážený čtenáři,

rok se s rokem sešel a já uzavírám další ročník našeho ČAJe.

K malému bilancování jsem si jako hosta pozval

Jitku Březkovou,

básnířku a organizátorku literární soutěže

Týnišťský literární Parnas.

Představuje se nám

nejen úvodní básní „**Blues o poraněných hvězdách**“,

ale další vnímavou poezií.

Jak jsem psal,

ze svých slovenských cest jsem načerpal mnoho materiálů,

takže tentokrát jako vánoční bonus

představuji „**Literárny klub Silans**“ ze Žiliny

a jeho sborník „**Láska v prílohe**“.

Rozhovor ČAJi poskytla

ředitelka jičínské knihovny **Jana Benešová**, která přiznala, že:

„**Z každé akce, která se líbí našim návštěvníkům,**

mám radost.“

A protože jsme ČAJ tak trochu i silvestrovský,

tak **Josef Jindra** přibalil „**Silvestrovskou poezii**“.

Na závěr jsem přidal i moje malé zamyšlení nad letošním ročníkem ČAJe a zároveň výhled do příštího ročníku!

Hodně dáreků pod stromečkem, pohody a literární inspirace
přeje

Váš Václav

Mgr. Jitka Březková (nar.9.10.1974 v Rychnově n.Kněžnou.)

Absolvovala Střední ekonomickou školu v Kostelci nad Orlicí a Pedagogickou fakultu Univerzity Hradec Králové – obor učitelství II.stupně ČJ/HV. Pracuje jako učitelka na ZŠ SNP v Hradci Králové. Trvale žije s rodinou v Týništi nad Orlicí.

Několikrát “bodovala” v soutěžích amatérských literátů jako např. Trampská soutěž časopisu Pucejř, Mělnický literární Pegas apod., přispívala do několika (dnes již pravděpodobně zaniklých) samizdatových časopisů jako byl PLUS MÍNUS, časopis Půlnoc apod. Psaní a literatura obecně je jejím koníčkem už od dětství.

Následujícími ukázkami z tvorby se Jitka Březková představuje
čtenářům ČAJe:

Zerograf

Pól nekladný i nezáporný
ručička měří v chladnech rán.
Nezná mez horní ani dolní,
že dobrý sluha je zlý pán.

Zerograf přítel minulosti
v budoucnosti si staví chrám.
Současnost poctí přítomností.
Ač host je čestný – není zván.

Nemá co skrývat ani ztratit
-technický zázrak století.
Proč dle slov jeho ta svá krátit?!
A nelhat?! To snad neletí?!

Na miskách váhy plné zlata
ručiček duši nepoznáš.
Rovnováho, a jsi snad svatá?!
Zerografe, jsi osud náš?!

Rozkrojila jsem oblohu
nožem ze švédské oceli.
Komu tím řezem pomohu?
Snad hvězdám – aby viděly
nás dva.

V obloze rána děravá.
Hvězdám pět cípů krvácí.
Cesta je krví řeřavá
a na ní bosí tuláci
svých snů.

Mám v kapse peníz poslední.
Pak švédský zkrvavený nůž.
Tak čekám, až se rozední,
abychom říci směli: “Už
jdem spát.”

O vesmírných poutnících

Tak pojď mne hledat v cestách hvězd.
Snad Mléčnou dráhou nech se vést.
Jak poznat nejsvědňější z cest?
Putováním na vlastní pěst?

V kapse máš doalr poslední –
- za ten se ráno rozední.
Snad se i zvony rozezení.
Na Zemi? V nebi? Kdopak ví...

Být galaktickým stopařem
Na cestách stát – ať noc, či den.
Snad cítit lidská objetí.
Snad smýt všechna svá prokletí...

Srdce, kámen a kříž
a příliš ostrej stín.
Na okně křivá mříž
a zvadlej rozmarýn.

Sklenka, vodka a džus
a plnej popelník.
Snad malinkatý plus.
A zlatý prsteník...

Z cigaret línej kouř
a hluchej telefon.
Odstavec v novinách.
A kdo byl vlastně on?!

Zahrada

Okradl's mne o východ Slunce
a nechal mne v tmě černé spát.
Šťěstí na gramy jedné unce
mohla jsem v hvězdách nasčítat.

Na miskách vah zahrady snění
vážím slato a koření.
Kamenné květy těžko změni
nápisy na zdech stvoření.

V jezírku leknín, v ústech tráva.
Snažím se úsměv vykouzlit.
A užívám zbylého práva –
- zahrady vrátka uzamčít...

Let dvouplošníkem na oázou
při pouštním slunce východu.
Vzduchem je slyšet : “Nikdo, Nikdo...”.
Snažím se uhrát výhodu.

Jsem Nikdo v suchý mlze rána.
Myšlenky trochu těkavý.
Jak smutný blues už odehrána.
Nikomu z nás to nevadí?!

Let dvouplošníkem nad oázou.
Alžírská káva voňavá.
V dunách teď pouštní slunce pálí.
A sladce dá nám prohrávat.

Štírek

Plazil se hádek po iluzích.
A za ním sklípan v rychlých kruzích.
A tvoje ústa smutkem malá
s vzpomínkami si povídala.

Jak polibek s příchutí medu
byl náhle šípem plným jedu,
jenž ocáskem svým seká v tmách.
Je šípem lásky v nočních hrách?!

Štírek se schoval v rozvalinách
paláce Slunce v raních mlhách.
Je letní horko – suchopár.
Mám v srdci štírův jed. A žár...

Trochu jinak (o slavíkovi a růži)

Sám o ní často v nocích sníváš.
Dny tvé jsou bez ní šedivé.
I slavík vždy jí k ránu zpívá
v obloucích duhy měnivé.

V mrazivém dni ti vyjevuje-
-míjí tě tiše v závoji:
”Za rudou růží, pane student,
dám čichnout k lásky nápoji...”

Tak slavík v noci u kostela
zpívá – trn v srdci hloub a hloub...
Náhle je rudá růže celá
a student smí ji utrhnout.

Jen slavíkova duše slabá
na zemi padá v soumraku.
Zemřel snad rád pro lásku jeho.
Naděje stoupá do mraků.

Pohrdla růží. Kde lásku hledat
marnivě chce se zlata ptát.
A ty?! Naboden na trn
za lásku chceš svůj život dát?!

Dalí a vedro

Z obrazu velikého Salvátora
na tebe dýchne pouštní prach.
Šachový stolec, tři skleničky
a hříšní, kteří po špičkách
opustili tu perspektivu obrazu horka –
- letní den.
Stane se v přesýpání v pouštních dunách
fata morgánou , pouhým snem?

Ne , je to skutečnost,
to horko, ticho , samota.
A v prostoru bez lidí oněch
hrozivě prázdná samota.

Žlutavý, horký stesk po lásce,
jež sladkou kdysi bývala.
Zbyla jen jedna sklenka navíc.
Láska? S přívlastkem bývalá!

Literárny klub Silans (1988)

Z histórie klubu

Žilinský literárny klub vznikol v roku 1988. Jeho zakladateľom je Mgr. Ing. Peter Ničík. Členovia klubu sa stretávali najskôr v Dome odborov, potom v Klube mládeže, Bábkovom divadle, napokon klub v roku 1992 zakotvil pri Regionálnom osvetovom stredisku v Žiline (terajšie Krajské kultúrne stredisko). Klub viedli tiež Dagmar Gurová, Mgr. Jarmila Čičková, Mgr. Beáta Jarošová, PhDr. Pavel Urban a Ing. Miloš Ondrušek, PhD. Od vzniku klubu doteraz sa na jeho stretnutiach objavilo viac ako sto adeptov písaného umeleckého slova. V roku 2006 bol klub premenovaný na Literárny klub Silans.

Poslanie klubu

Dominantnou činnosťou sú pravidelné klubové stretnutia v Makovického dome v Žiline, nepravidelne v prírode, na výletoch, v čajovni, prípadne v iných pohostinných zariadeniach. Na stretnutiach sa číta, počúva, rozpráva, improvizuje, tvorí v priateľskej atmosfére. Vedú sa tvorivé rozhovory o literatúre, prípadne sa konfrontuje vlastná tvorba. Nezanedbateľnou súčasťou klubových stretnutí sú i tvorivé dielne zamerané na vybrané aspekty autorského písania umeleckého textu. Literárny klub je miestom, ktoré umožňuje tvorivý dialóg a vzájomné spoznávanie sa autorov. Je založený a pracuje s úmyslom dopĺňať vedomosti z teórie literatúry, oboznamovať sa s klasickou i súčasnou literárnou tvorbou a dianím v tejto oblasti. Vytvára priestor na prezentáciu vlastnej tvorby, prostredníctvom tematického zamerania niektorých stretnutí a improvizácií provokuje, inšpiruje a je výzvou k ďalšej tvorbe. Literárny klub je otvorený – s možnosťou účasti nových členov a hostí.

Významné aktivity

Klub participuje aj na väčších podujatiach: Deň poézie, Poézia v uliciach, Literárny pochod a Žilinský literárny festival. Od roku 2005 LK spolupracuje s partnermi na Slovensku a zapája sa do celoštátnych podujatí. Viacerí členovia klubu knižne i časopisecky publikovali. K nim patrí napr. Peter Ďurkovský, Karol Herian, Beáta Jarošová, Anna Kyselová, Katarína Mikolášová, Peter Ničík, Miloš Ondrušek, Milan Palčisko, Miriam Petráňová, Marcela Poláčková, Juraj Raýman, Andrej Šeliga, Katarína Štalmachová, Pavel Urban a ďalší. Viacerí autori klubu publikovali v zbierkach Mačka na mesiaci (1994), Pes na mesiaci (2004), Odchádzam do seba (2008), či v almanachu Žilinského literárneho festivalu Brak. V súčasnosti členovia klubu uverejňujú svoje práce aj v klubovom občasníku Silans.

Kontakt

Krajské kultúrne stredisko v Žiline, Horný val 20, Žilina, 011 82, tel.:

041/5625 956, 0915 787 299, <http://www.krkszilina.sk/kluby/literarny-klub-silans.html>, Vedúci klubu od roku 2012: Mgr. Igor Válek

Sborník klubu: **LÁSKA V PRÍLOHE** (6 autorů – viz ukázky), vydáno 2013 -
sborník najdete na: http://www.krkszilina.sk/files/attachments/laska_%20v_%20prilohe_2013.pdf

Zdenka Fecskeová

Samotár

Čmeliak – samotár
iba slov pár
o čom vám rozpoviem
ako žije
a trávi svoj deň

Kvet
dva
sadne tam
kde oddýchnuť sa dá
tri
štyri
v tráve sa on hmýri
päť
šesť
rozmýšľa
letí svetom
ako zvesť

Samotár
Pán kráľ
bzučí si
sníva si
že raz
s niekým
bude blízky si

Lucia Makúchová

Objavím sa

Objavím sa a zmiznem.
Ako večer pod lampami,
Ktoré ráno zhasnú

Objavím sa ako vták
Dorážaný a vyliečený
Uletí von oknom

Objavím sa ako kráska
Na parkete v piatok večer
A ráno nikto nevie, kam šla

Objavím sa ako sinka
Na kolene dieťaťa
Na pieskovisku

Objavím sa v okne
Kam pozeráš
A zavriem, keď odídeš

Objavíš sa a rozbúchaš
Srdce ženy,
Ktorá si vybrala
Len nie Teba

Dotyk

Je čosi také, ako dotyk tvojich dlaní,
teplých ako je kvapka ľudskej krvi
vítaný v tichej chvíli na svitaní,
či pri zvukoch zvona na poludnie,
alebo v čase, keď deň sa noci bráni.
Človek sa pýta: kto v tom bude prvý?

A viac ako slová je ten dotyk vzácny,
veď z hlbín duše ku nám sa vkráda.
A mlčky vraví: nuž tak, už s ním začni
a nepýtaj sa či máš na to právo,
keď v podvedomí je ten zákon platný
a neustále sa ku prejavu žiada.

Je čosi také.

Aj Faust sa mu podal ...
Nie, nebol v tom diabol, ktorému sa oddal!
Tá kvapka krvi, jej genetický kód.
Hlási sa, nepýta, či je ti práve vhod.
Je čosi také ako dotyk tvojich dlaní
a smiešny je ten, čo sa mu tak bráni!

Pavel Urban

Triolet aka Ján Smrek: *Bacardi*

Kedysi dúškom pĳali sme vás

vĳno za vĳnu,

teba za inú.

Kedysi dúškom pĳali sme vás,

mademoiselle na čo tie slová

Plató z vašich prs čnie sa na horizonte.

Kedysi dúškom pĳali sme vás,

báseň je rĳtus, tak padnime si k nohám.

Zuzana Vozárová Mesačná

...

-daroval si mi

mĳkvosť do perĳ

a dažďové pralesy

z mojich očí pomaly

pršali

-nie

už nemáš právo

pýtať sa

i tak len

trápne stojíš

-ako sťahovavé vlny

popadali ti z pliec

otvorila som

atlas zver

či aj sťahovavý

sa raz vráti

Štefan Zvarík

Po kúsku

Tak ulamujem z pecňa chleba
Po kúsku
Po kúsku odpadáva z kvapky
Do dlaní
Do dlaní odpadáva z lásky
A raní

A nádej stene
Až tieň sa chveje

Tak ulamujem z lúky vôňu
Po kúsku
Po kúsku chytám z letu mája
Do sieti
Do sieti chytili sa blázni dvaja
A kúsky chránia
A brania spolu
A závišť snorí
Aj obrat čaká na ne zjavne
Aj nástrah čo kvapiek v mori snorí
Po kúskoch márne

Tak uchránili oba svoju lásku
Po kúsku
Kúsok každý
Natrvalo
Navždy

**„Z každé akce,
která se líbí našim návštěvníkům, mám radost.“**

ROZHOVOR S JANOU BENEŠOVOU

Stála u zrodu jičínského literárního spolku v roce 1990, když jako pracovnice knihovny sezvala autory, účastníky Šrámkovy Sobotky. Od jara roku 2009, tedy skoro pět let, stojí v čele Knihovny Václava Čtvrťka v Jičíně. Nemusím více představovat Janu Benešovou - ředitelku, knihovnici, organizátorku, čtenářku.

Začnu takovou otázkou na rozechřátí. Jak se vůbec stalo, že jsi se stala knihovnicí? Co jsi chtěla dělat třeba jako malá, měla jsi nějaká vysněná povolání, jako např. herečka či zpěvačka?

Od mala jsem měla ráda přírodu a zvířata, tak jsem chtěla být veterinářkou. Pak jsem ale zjistila, že krev není nic pro mě. Také mě bavilo cokoli třídít a přiřazovat hesla a vytvářet po svém „katalogy“. Navíc jsem moc ráda četla, až mi to bylo rodiči někdy vyčítáno a zakazováno. Tak knihovnictví byla snadná volba.

Takže knihy tě očarovaly na celý život. Máš své oblíbené, ke kterým se ráda vracíš?

Když se řekne oblíbená kniha, vybavují se mi knížky z dětství, ke kterým jsem se ráda vrátila, když jsem sama četla dceři. Dášeňka, Ferda mravenec, Čmelák Aninka, Kája Mařík, později vše od Jaroslava Foglara. V poslední době jsem se zaujetím přečetla Follettovy historické romány a první dva díly jeho trilogie Století. Historické romány čtu ráda, například Vondruškovu Přemyslovskou epopej. Z humorně laděných knih třeba

Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel. Ráda bych četla beletrii daleko víc, než tomu je, ale musím (a dělám to ráda) věnovat čas i odborné literatuře.

A máš své oblíbené autory?

Tím nej je Karel Čapek. V každém úseku života se v jeho knihách dá nalézt něco nového. Obdivuji jeho moudrost a snad nejvíc jeho jazyk. Ve srovnání s tím, jak se dnes mluví v médiích je to balzám pro duši.

Jenže funkce ředitelky knihovny není jen o knihách. Jsi ve funkci téměř pět let. Navázala jsi na činnost své předchůdkyně Lidmily Košťálové? Splnily se tvoje představy o této práci? Co tě nejvíc zklamalo nebo naopak potěšilo? Šla bys do toho znova?

Určitě jsem navázala na paní Košťálovou. Postupně přidáváme další aktivity, třeba Klub aktivních seniorů nebo Klub mladých. Postupuje doba a tím se mění i práce v knihovně. Nastoupila jsem v době, kdy knihovnu zasáhla nutnost velkých úspor, naučila jsem se vyhledávat nejlevnější a přitom kvalitní ať už knihy, časopisy, služby.

A představy? Po pravdě řečeno, mrzí mě, že jsem opustila ryzí knihovnickou práci. Ale na druhou stranu mi přinášejí uspokojení úspěchy knihovny. Těší mě pochvala od našich čtenářů. Jsem šťastná, když se např. podaří zrekonstruovat dětské oddělení.

Někdy jsem opravdu hodně unavená, ale v knihovně je kolektiv, který mě podpoří, kterému na výsledcích knihovny záleží, takže ano, šla bych do toho znova.

Je jednodušší stát se vedoucím pracovníkem na pracovišti, kde jsi sama působila řadu let nebo je lepší přijít někam, kde tě nikdo nezná a začít tak zvaně s čistým stolem? Jak důležité je mít kolem sebe lidi, kterým důvěřuješ, na které se můžeš spolehnout?

Nemohu posoudit, co je snazší. Já brala jako výhodu, že celý kolektiv důkladně znám a hlavně, že důkladně znám všechny činnosti, které v knihovně probíhají. Po mnohaleté práci na různých úsecích jsem měla jasnou představu, jak knihovna má vypadat a kam má směřovat. O výborném kolektivu jsem hovořila již výše.

Vzpomínám si na konferenci ke 100. výročí narození Václava Čtvrťka, která se mně velmi líbila. Jak těžké je uspořádat takovou akci? Jak je vůbec těžké shánět zajímavé osobnosti pro besedy a akce? Jak odhaduješ, že bude o besedu zájem? A naplní se vždycky

očekávání?

Ačkoliv pravidelně pořádáme celostátní knihovnickou dílnu, konference byla něco úplně jiného a její uspořádání znamenalo velké vypětí. Díky spolupráci zejména s PhDr. Evou Bílkovou a s jičínskými i pražskými organizacemi, se nakonec vše povedlo.

Pokud jde o jednotlivé akce v knihovně, máme velké štěstí a také si toho nesmírně vážíme, že se daří velice příjemná spolupráce zejména s Albatros média a.s. a Se světem knihy s. r. o. Díky nim můžeme zejména dětem nabídnout setkání se spisovateli, které bychom jinak v tak velkém množství zvát nemohli, popř. bychom od dětí museli vybírat relativně vysoké vstupné.

Besedy pro dospělé pořádáme dle předchozího zájmu. Navíc stále vyzýváme účastníky akcí Klubu aktivních seniorů, aby nám sdělovali, jaká témata je zajímají, jaké si přejí hosty.

Oblastem práce s dětmi i s dospělými se věnují zkušené, vzdělané a sečtělé knihovnice, dokážou zájem velmi dobře odhadnout.

Která z vašich akcí se tobě nejvíc líbila? Koho bys ráda do knihovny opět pozvala? Nebo jinak koho se ti ještě nepodařilo poznat a ráda bys jej v jičínské knihovně uvítala?

Naposledy jsem měla moc dobrý pocit z třídní knihovnické dílny, kterou jsme pořádali pro knihovnice dětských oddělení z celé republiky v září a zejména z vystoupení Alfréda Strejčka na této dílně i pro veřejnost. Ráda vzpomínám na křest knihy pana Vladimíra Úlehly „Procházka jičínským hřbitovem“ a také na představení projektu Listování pro děti. Bavili jsme se všichni – malé děti i dospělé knihovnice. Právě Listování pro děti bych tu zase moc ráda viděla. To záleží na získání grantu. Ale z každé akce, která se líbí našim návštěvníkům, mám radost.

Vzpomínám si, jak jsi výborně zvládla v jedné naší dramatizaci „Poetika nad Rýmem“ Olgu Scheinpflugovou, pomáháš při organizování Slepice, uvádíš akce knihovny. Máš v sobě i tvůrčí „střevo“? Tvoříš sama, vystupuješ ráda?

Olga Scheinpflugová mě moc bavila. Asi pro spojení s Čapkem a hlavně proto, že jsem o ní trochu přečetla. Tenkrát bylo ještě příjemné a tvůrčí prostředí v LiSu.

Sama nic literárního netvořím. Pokud jde o tvoření, když je nejhůř a nemůžu ani číst a venku je ošklivo, věnuji se, a musím přiznat, že dost povrchně, ručním pracím. Zejména vyrábím náušnice, které moc ráda nosím.

Uvádím různé pořady, vystupuji na knihovnických odborných akcích. Vždycky to pro mě znamená rozrušení a trému, ale jak už jsem se zmínila, dobrý výsledek mi přináší radost.

Letošní rok nebyl pro literární spolek příliš úspěšný. I pro mě už schůzky nemají tu atmosféru, kterou měly před lety. Cítíš to podobně? Co se s námi podle tvého názoru stalo? A máš nějaký recept na zlepšení?

Stav spolku mě hodně trápil. Byla jsem s ním více než dvacet let, to se vytvoří různé vztahy a v mém případě byly většinou velmi dobré. Většiny lidí ve spolku jsem si vážila, ráda jsem poslouchala autorské čtení, byla nápomocná, jak to šlo. Co se stalo? Nevím. Možná to souvisí s atmosférou ve společnosti obecně. Tím spíš je škoda, že jsme nedokázali být přáteli i nadále. Návrat ke starému modelu nevidím jako možný. Uvidíme, co přinese čas.

Vím, že jsi milovnicí psů, koček a vůbec všech živých, nejlépe čtyřnohých, tvorů. Můžeš nám blíže představit svoji zvířecí tlupu?

V současné době máme jen dva psy: křížence Fida a štěně rotvajlera Edu. Byly doby, kdy psi byli tři, k tomu adoptovaná kočka, nemocný netopýr, morčata...

Jsou zvířata pro tebe tou nejlepší relaxací? Nebo máš nějaké skryté koníčky? Cestování?

Psi jsou výbornou relaxací. Nepřipadala bych si úplně příjemně, kdybych se procházela po okolí města sama. Se psem je to něco jiného. Bohužel, můj věrný Fido stárne a už toho moc nenachodíme. Miluji cestování s naším obytným autem, nejraději bych byla na cestách pořád. Mám ráda teplo a moře, ale u nás je také krásně. Když uléhám na parkovišti u Kuksu a oknem se dívám na krásně osvětlený Hospital, říkám si, že víc si přát už nelze.

Kde se ti, kromě Jičína, nejvíc líbilo? Dokázala bys žít třeba v zahraničí a kde?

Mám ráda Jičín a jeho nádherné okolí. Často si říkám, že mám velké štěstí, že mohu žít právě tady. Neměnila bych, jen by bylo fajn, kdyby za Troskami bylo kousek teplého moře.

Letošní ročník ČAJe jsem věnoval Slovensku. Jezdíš ráda i tam a co si myslíš o našem rozdělení na dvě samostatné republiky?

Slovensko a Slováci mám ráda. V Prievidzi mám milou kamarádku (knihovnici). K rozdělení asi muselo dojít abychom si uvědomili, že k sobě patříme. Miluji slovenštinu. Je to krásný jazyk zejména pro poezii. Mrzí mě, že se slovenské filmy dabují. Přicházíme o původní znění a ti mladší pak slovenštině nerozumí. Při návštěvách na Slovensku jsem zjišťovala, že tam to tak není. Češtinu stále poslouchají a znají. I v malých knihovnách jsem nacházela slovenské knihy.

Blíží se vánoční čas, představ si, že jsem kouzelný dědeček, který ti splní jedno přání, co by sis přála pro sebe a co třeba pro knihovnu?

Pro sebe a pro svoji rodinu si přeji zdraví. To je nejdůležitější.

Knihovně přeji hodně spokojených a věrných čtenářů, pak se i problémy dají řešit. Za rozhovor poděkoval Václav

Josef JINDRA **a jeho „SILVESTROVSKÁ“ poezie**

Čtyři vrány

Na hřišti na břevnu brány
sedí čtyři černé vrány.
Zobáky jednotně žluté,
ach – jak umí býti kruté!
Ta špinavě nachová -
moje hloupá šéfová.
Ta zelená co se štětí
je sousedka na koštěti.
Na šedivou - dlaň mě svrbí,
ta vynáší z práce drby.
Ta něžná a bílá -
moje sladká milá.
A ta pátá červená -
moje žena Božena.
Protože mi nevěří,
často na mě láteří.
Leč navzdory všemu tomu
rád se navracím k ní domů.

Sladká místa

Máš na svém těle
tolik sladkých míst
a já mám jen dvě ruce.
Tak, lásko, prosím dovol mi,
ať pomůže mi srdce,
má mužská podstata
a nedočkavá ústa .

Jak se žena líbat má (Parodie nezabíje)

Bědovala Katarínka,
jak o lásce málo ví,
ej, čtrnáct let je dávno za ní,
čte si jen v Seifertovi.

Vyhledala Katarínka,
když byla doma sama,
ej, v internetu, porna světě,
jak se žena líbat má.

Příteli to sama poví,
hned po školní besídce,
ej, on to věděl, napověděl,
lekce dával v postýlce.

Kulí oči maminečka
na ten zralý důsledek,
ej, nejsi slečna výdělečná
a na děcko nemáš věk.

Zařídila Katarínce
maminečka záchranu,
ej, raděj všecko, nechci děcko,
řvalo by tu po ránu.

Pozdě lkala Katarínka
při pořadu pro ženy,
ej, kde vzít věnce pro milence,
ten její je ztracený.

Provdala se Katarínka,
tělo mělo zábranu,
ej, než to všecko, já chci děcko,
smálo by se po ránu.

Parodie (nazna)Čí

Parodie světa líčí,
že má autor v mozku mličí.
Že na víc už nestačí,
jeho verše dosvědčí.
Drž se toho, co dnes fičí,
z hladu dítě ze sna kiříčí.
Maso mám rád králičí,
pokud je to samičí.

Ukrad v lese náhončí
pro mě maso srnčí,
srnčí mi však nesvědčí,
to „r“ ve mně drnčí.
Žaludek pak vysmýč
jen polévka slepičí.

Když mi prostrou biftek býčí,
mužná síla ve mně klíčí.
Někdy s pivem pouhé kančí
způsobí, že talíř tančí.
Představa mě vždycky zjančí,
čí čí čí, že je má Ančí ?
Jásot lásky mízu zničí,
pro tu chvíli jepičí.

Chobotnice

Večer sfoukne denní svíci,
probudí mou chobotnici.
Ještě hodně práce má,
že mě má, si nevšímá.
Až je temná tmoucí tma,
péče své se ujímá.

Vláčné, štíhlé údy má,
má své dračí charisma.
Kousavé zoubečky má,
stud mi z těla odnímá.
Hned na sobě nic nemá,
vším co má mě objímá,
někdy snad i ušima
z podzima do podzima.
Divou sílu v údech má,
život ze mě vyždímá.
Už je noc a spát se má,
ona svítí očima.

Chobotnice milá má,
jsem rád, že tě mám doma!

Seniorský bál

Nevím, zda šťasten jsem,
že jsme tu spolu.
S lahvinkou Porta
u střídmeho stolu.
Chutnají nahořkle
i doušky alkoholu.
Spíš po nich usínám,
dechovku nevnímám.
Přesto však dobré je,
že jsme tu spolu.
Na co teď myslím,
je představa nesdílná :
Nějaká neznámá,
mladá a pohledná,
přítulně úsměvná,
i trochu opilá,
kdyby mi jak tenkrát
rozverně usedla
na stará kolena.

Marně se rozhlížím,
žádnou tu nevidím,
na potvoru!
Co by tu dělala,
co by tu hledala
na bále kulhavých
seniorů!

Přenežná

Já nejsem přenežná,
řekněte nač !
Snad ani kněžna,
anebo princezna
není má konečná.
A kdepak pláč!
Ať hltá pomeje,
kdo nemá prachy.
Vítězným tělem,
úsměvem a obličejem
ted' vytrů všem zraky.
A co já dobře vím,
spíš než svým vzděláním.

Bez peněz
v životě bez šance hráč,
prachy jsou na život
hojivý fáč.
K prachatýn chlapům
přece jen přenežná,
vznešená princezna.
Z nich sbalím manžela.

Kterého bych chtěla ?
Pojďte sem, nabídky!
Posoudím zač.

ČAJOVÉ OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2013

V roce 2013 jsem se snažil věnovat velký prostor v ČAJi slovenské literatuře, což se podle mého názoru podařilo. Uveřejnil jsem pět rozhovorů se Slováky plus jeden o Slovensku z mojí návštěvy Banské Bystrice. Vedle toho jsem představil další autory a literární kluby, nakonec se ukázalo, že mám ještě další materiály ze Slovenska, takže budu v dalším představování pokračovat, ale už ne tak pravidelně jako v roce 2013.

Kromě slovenských autorů jsem představil jako hosty i české autorky a autory, v čemž budu i nadále pokračovat. Jsem rád, že se líbí i rozhovory nejen s literáty z Jičínska, ale i z dalšími zajímavými lidmi od kumštu, nakladateli, organizátory a vůbec lidmi, kteří mají, co říci.

Snažím se uveřejňovat současnou tvorbu autorů z regionu, neboť ČAJ je především „Časopis autorů Jičínska“, ale musím si trochu postěžovat, protože těchto materiálů je málo a zásoby se tenčí. Ale snad se to časem zase zlepší. Přitom bych rád uveřejňoval oceněná díla našich literátů, ale i další pokusy. Takže i zde předkládám všem zájemcům prostor k publikování a nemusí to být členové spolku.

Pokud zachovám měsíční periodicitu časopisu, pak v lednu 2015 vyjde jubilejní sté číslo ČAJe. Už dnes přemýšlím, čím by mělo být zajímavé a především bohaté obsahově. Ale to mám před sebou ještě dvanáct běžných čísel roku 2014. Tak doufám, že náš časopis bude mít čtenářům stále, co nabídnout.

A na závěr se musím pochlubit: Národní knihovna pochválila naše stránky a především časopisy ČAJ a Kobra a má zájem je zařadit mezi sledované a archivované, stejný zájem projevila i Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové. Větší pochvalu za více než jedenáct let práce (ČAJ vyšel poprvé v říjnu 2002) jsem si snad ani nezasloužil.

Václav

**Krásné Vánoce a úspěšný rok 2014
všem příznivcům ČAJe
přeje Václav Franc**

Jak jinak se rozloučit v ČAJi s rokem 2013, který byl věnovaný slovenské literatuře, než fotografií z mého říjnového pobytu v Banské Bystrici. V tomto případě v Hornej Lehotě, kde jsem s přáteli z hradecké a banskobystriické vědecké knihovny zapózoval před bustou slovenského barda Sama Chalúpkky.

Foto: archiv autora

ČAJ pro chvíle pohody

č.87 ,prosinec 2013, ročník XII

Vydáno 5. prosince 2013 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský
Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU KOREKTUROU!